

עֲזָרִי מִעַם הַשָּׁם עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת שְׁמוֹת

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה.
- ב. שַׁבָּת בּוֹ תִּשְׁוֵב.
- ג. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֻלְקָה.
- ד. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ה. הַשַּׁבָּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמְרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ו. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֻלְקָה לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ז. סְפֹרֵי הַזֹּהַר, סְפֹרִים מִיַּחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְנֵי יְרוּיָחוֹ בִּסְעוּדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סְעוּדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ח. סְפֹר מִדְּהִים בְּהַמְשָׁכִים מְשֻׁנֵּי בַּעֲלֵי תִּשְׁוֵבָה בְּעִיר קְרָאָקָא.
- ט. מִזְכֵּה הָרַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- י. אֲגֻרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קָדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וַיִּרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד
מִקְדָּשִׁית וְצִדְקַת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָּה,
וּלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הָרֶשֶׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

תַּנְשְׂרֵי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

[hazohar.com@gmail.com](mailto: hazohar.com@gmail.com)

תּוֹכֵן הָעֲנִיִּים

- ד.....תפלה לזמן השׁוֹבְבִים
- ה.....ערכה של שעה
- ז.....הסכמות ומכתבים (המשך)
- ט.....שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א
- יא.....שבת בו תשוב
- טו.....אור הזהר המחלק
- יז.....זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים
- יט.....מצות מילה כהלכתה
- כא.....השבת בישראל כהלכתה
- כג.....ספורי הזהר
- כה.....מפני מה הסתיר ה' מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?
- כז.....בעיר קראקא
- כט.....מזכה הרבים כהלכתה
- לא.....אגרות הזהר

תפילה לזמן השובבים

עפ"י החיד"א צוק"ל זיע"א בספרו "יוסף בסדר":

[שואל] שאל איש אחד שהיה רוצה להתענות שובבים, וירא כי לא יכול, כי יש לו חולאים, גם שיבה זרקה בו, ולכן בעצמו ציער מה יעשה לתקון נפשו. ואמרתי לו דבמציאות זה לעת זקנה ובסובלי חולאים, יש לו תקנה לפדות כל יום תענית בממון. ואע"ג דמדברי מורי זקני הרב חסד לאברהם ז"ל (מעין ד' נהר מ"ה) ובשו"ת נאמן שמואל מבואר דהפודה תענית יכול לפדותו בשצף כסף, מכל מקום נראה בעיני שיתן על כל תענית ד' גראסיאס במטבע טוסקאנה, שהוא דבר חשוב קצת. וסידרתי לו שיתפלל בכל יום תפלה זו:

רבונו של עולם. בושתי מאד בחרפה וכלימה על כל חטאתי
עונותי ופשעי, ובפרט על אשר פגמתי באות
ברית קודש בהרהורים רעים, עד אשר הן בעון חוללתי ובחטא
יחמתי הסטרא אחרא, נקרא נקראתי במה פעמים, אוי לי, אהה
עלי. וברוב רחמיך הודעתני על ידי עבדיך לתקן נפשינו על
צו"ם מה, במספר ומפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם,
להתענות ארבעים יום בזמן הזה במספר ארבעה יודין דשם
ע"ב (יכוון במחשבה: יוד הי ויו הי). וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי
לעשות תיקון זה בכל לב, אך אין בי כח וכשל כחי להתענות
תעניות ארבעים יום רצופים. ולכן אני מפריש היום ארבעה
פרוטות כסף לצדקה, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית.
ובכן יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו, שתעלה עלי
כאילו התענית היום, ותהיה חשובה הצדקה שאני נותן בעבור
התענית, כאלו התענית, ומיעוט ממוני יהיה במקום מיעוט
חלבי. ואתה בטובך תמלא כל השמות שפגמתי בהם בזרע
לבטלה או בקרי, ותוציא לאור כל ניצוצות הקדושה אשר
נתפזרו על ידי בין הקליפות, חיל בלע ויקיאנו (יכוון במחשבה: חבו)
מבטנו יורישנו אל. ותחזיר כל ניצוצות הקדושה למקום קדוש
למען רחמיך. עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען
תורתך, עשה למען קדושתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
לפניך יי צורי וגואלי:

התפילה הועתקה מספרו של המקובל רבי חיים יוסף דוד אזולאי צוק"ל זיע"א מספרו "יוסף בסדר", על מעלת נתינת הצדקה כ-תיקון לפגם הברית ובכלל, ניתן לראות בספר התניא (ראה בהרחבה ספר שיעורים בספר התניא). על פי התפילה הנ"ל נראה כי יש לתת לקופת הצדקה בבית 4 שקלים בכל יום חול-לאחר אמירת התפילה הנ"ל (ועדיף לאומרה בבוקר לפני תפילת שחרית), בזמן השובבים.

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

בֹּא וְרֹאֵה מַה דִּכְתַּב הַמְּקוּבָּל הַצַּדִּיק רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל (מִתְלַמֵּיד הָאָר"י הַקָּדוֹשׁ זי"ע) בְּהַקְדָּמָתוֹ לְסֵפֶר קוֹל בְּרָמָה: רַחֵל מִבְּפֶה עַל בְּנִיָּה, לְפִי שְׂאִינָם עוֹסְקִים בַּחֲכָמָה זֹאת הַמְּמַהֲרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלִזֶּה אֵין מְשִׁיחַ בֹּא שְׂאִימֵר לָהּ ה' אִז מִנְעִי קוֹלָהּ מִכִּי וְעֵינֶיךָ מִדַּמְעָה וְכו' עַל בְּנִיָּה כִּי אֵינָנו, כְּלוּמַר שֶׁכוּוֹן שְׂפִיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּיָה בְּתִשְׁבָּה וּבְעֶסֶק הַזֹּהֵר וּבַחֲכָמָה הַקְּבֵלָה, וְאֵין בְּנִיָּה עוֹסְקִים בָּהּ כִּי אִם אֶחָד מֵעִיר וְשֹׁנִים מִמִּשְׁפָּחָה כִּי אֵין מִדְּרַשׁ קְבוּעַ פְּרָאוֹי בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלָכֵן אֵינָנו, כִּי אֵין בְּנִיָּה מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.

כָּל תַּמִּימֵי דֶרֶךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֹּהֵר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ

קִבְּלָנוּ מִרְבֵּנוּ הַגָּדוֹל זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה [הַגָּר"א], שֶׁחֲלִילָה לוֹמַר שֶׁהַסּוּד הָאֲמִתִּי יִסְתַּר הַדִּין הַמְּסֻכָּם לְהִלָּכָה פְּסוּקָה, רַק שֶׁהֶאֱחָרוּנִים לֹא יִרְדּוּ לְעַמֵּק הַחֲכָמָה הַזֹּאת. (שְׁלִיט אֱלֹהֵינוּ עַל הַגָּר"א). וְכַתֵּב בְּבֹאוֹר הַגָּר"א שֶׁבַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים חֲלוּנוֹת הַתְּבָה וְהוּא תִּשְׁוֹבָה אָמַר עֲלָאָה פְּתוּחִים וְזֶהוּ שֶׁפְּתוּב מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם שֶׁהֵם אַרְבָּעִים יוֹם הַיְּדוּעִים מֵרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֱלוּל, וּבִרְעִיָּא מֵהֵימְנָא אֵיתָא עַל הַתְּקוּנִי זֶהר דְּאֵיֵי כְּגוֹנָא דְּתַבְת נח וְכו' פִּידוּעַ. (הַקְדָּמַת הַמּוֹצִיא לְאוֹר תְּקוּנֵי זֶהר מֵהַגָּר"א). - וְרַבֵּינוּ הַגָּר"א זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה, אֲשֶׁר הָיָה כְּאֶחָד מִן הָרֵאשׁוֹנִים ... וְכָל רוֹז לֹא אָנִים לִיָּה ... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזֶּהר הַקָּדוֹשׁ וְהָאֲדָרָא רַבָּה קִדִּישָׁא וְהַסְפָּרָא דְּצִנִּיעוּתָא וְהַתְּקוּנִי זֶהר, וּבְבֹאוֹרִים עַל הַשְּׁלָחַן עָרוּךְ מִבִּיא מְקוּרוֹת מִדְּבָרֵי הַזֶּהר ... וְכָל תַּמִּימֵי דֶרֶךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֶּהר וּמֵאֲמִינִים בּוֹ. (הַקְדָּמַת סֵפֶר זֶהר הַרְקִיעַ לְהַאֲדָמוֹר מֵרֵאשִׁית זְכַר צַדִּיק לְבָרְכָה). - כָּל אֶחָד מֵהַשְּׁלָמָדִין אוֹתוֹ בְּכֶטֶן אָמוֹ כֵּן יֵשׁ יְכָלֶת בְּיָדוֹ לְהַשְׁיֵג. וְכִי שֶׁהָיָה יָכוֹל לְהַשְׁיֵג סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהוּא לֹא יִשְׁתַּדֵּל לְהַשְׁיֵג, נִדּוֹן בְּדִינֵי קֶשֶׁן. (הַגָּאוֹן רַבִּי אֱלִיָּהוּ מִוִּילְנָה, הַגָּר"א, אֶבֶן שְׁלֵמָה חֶלֶק כ"ד). - בִּרְעִיָּא מֵהֵימְנָא וּבַתְּקוּנִים כְּתוּב: דְּבִזְכוּת הַזֹּהֵר יִגְלֶה מִלְּפָא מְשִׁיחָא. וּבַתְּקוּנִי זֶהר (סוֹף תְּקוּנֵי שְׁשִׁי, דף כד): וְכַמָּה בְּנֵי נִשָּׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָיָ חַבּוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוֹף יוֹמִיָּא, וּבִגְיָנִיָּה (וַיִּקְרָא כה, י) וּקְרֹאֲתָם דְּרוּר בְּאַרְץ. עַד כָּאן. [וְכַמָּה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּ, רוּצָה לוֹמַר יַעֲסֻקוּ וְיִחַי, מִזֶּה הַחֲבּוּר שֶׁלָּךְ, כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן, בְּסוֹף הַיָּמִים, וְעַל יְדֵי זֶה יָקִים "וּקְרֹאֲתָם דְּרוּר בְּאַרְץ"].

פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם חַיִּים לְפְנִימִיּוֹת הַגּוֹף שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוֹף, וְהַעוֹסְקִים בְּרָמָז וְסוּד אֵין יֵצֵר הָרַע יָכוֹל לְהַתְּגַרְרוֹת בָּהֶם. (אֶבֶן שְׁלֵמָה פֶּרֶק ח' אוֹת כ"ו). הַגָּאֲלָה לֹא תִהְיֶה, רַק עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה, וְעַקֵּר הַגָּאֲלָה בְּלָמוּד הַקְּבֵלָה. (אֶבֶן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אוֹת ג').

א. וּבִסְפָּרוֹ קִהְלַת יַעֲקֹב כְּתַב: וְכֵן גַּם בְּדוּרָנוּ זֶה עֵתָה שֶׁהוּא דָרָא בְּתַרְאָה וְצָרִיךְ לְהַתְּגַלּוֹת בּוֹ חֲכָמָה הָאֲמִתִּית כְּדִי שֶׁיָּבֹא מְשִׁיחַ.

- שְׁאַלְתִּי מִמֶּנּוּ: אִיךְ הִדְרָךְ לָצֵאת יְדֵי חוֹבְתוֹ הַשְּׁעוֹר לְמוֹד שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ? וְהַשִּׁיב: לְלִמּוֹד סֵפֶר הָהֵאָר וְשַׁעֲרֵי אוֹרָה כְּדִי לְהִבִּין קֶצֶת הַכּוּנִיִּים בְּהֵאָר הַקְדוּשָׁה, רַק בְּלִי הַפְּרוּשׁ, כִּי הוּא מְבַלְבֵּל וּמְסִיעַ לַעֲנִין אַחֵר. (אָבֹן שְׁלֹמֹה פֶּרֶק י"א אוֹת ג').

אָמַר הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁלֹמֹה בְּלוּךְ זַ"ל בְּשֵׁם רַבּוֹ הַחֶפֶץ חַיִּים זַ"ע, שֶׁעַל לְמוֹד סֵפֶר הָהֵאָר אֵין שׁוּם הִגְבָּלָה כִּי רַבּוֹ מְדַרְשׁ, וְהִיָּה הַחֶפֶץ חַיִּים מְעוֹרֵר לְכָלֶם שֶׁיִּלְמְדוּ כָּל שָׁבֹת אֶת הָהֵאָר שֶׁל אוֹתָהּ פֶּרֶשָׁה וְאַפְּלוֹ לְבַחוּרִים. (ר' יוֹסֵף בֶּן שְׁלֹמֹה מִפּוֹזְנִין, הוֹסְפוֹת בְּנֵי יוֹסֵף).

רַבֵּנוּ הַחֲזוֹן אִישׁ זַ"ע הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלִמּוֹד זֶהָר כְּסֵפֶר מוֹסֵר וְאֵף לְמַד בְּעֶצְמוֹ עִם בֶּן אַחוֹתוֹ, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ גִרְיִינְמָן זָכָר צַדִּיק לְבָרְכָהּ. וּבַהֲזָדְמָנוֹת אַחַת הַתְּבַשְׁא כִּי בַּחֲכָמַת הַנִּסְתָּר יִשְׁנֹן סְגִיּוֹת שְׁלֵמוֹת הַקְּשׁוֹת יוֹתֵר מֵאֵלּוּ שֶׁבִּנְגָלָה, וְהִיָּה מְסַבֵּיר כִּי בְּשֵׁל כָּה נִקְרָאֵת חֲכָמָה זֹו חֲכָמַת הַקְּבִלָה, שֶׁכֵּן אֵין לְהַבִּינָה אֶלָּא בְּקִבְלָה, אִישׁ מִפִּי אִישׁ עַד אֶלְיָהוּ, אוֹ מִפִּי שֶׁקִּבֵּל מֵאֶלְיָהוּ.

וּבְכִסְפֶּר מַעֲשֵׂה אִישׁ, (עֲבָדוֹת עַל מֶרֶז הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ הַחֲזוֹן אִישׁ זַ"ע) כָּתַב מִשְׁמוֹ: לְשׁוֹן הָהֵאָר הַקְדוּשׁ מְעוֹרֵר יוֹתֵר מִכָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל.

כְּשֶׁנִּשְׁאָל פַּעַם מֶרֶז הַחֲזוֹן אִישׁ זַ"ע עַל יְדֵי הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמוּאֵל הַלֵּוֹי וּוְאֲזֵנֶר שְׁלִיט"א בְּאַשְׁרֵי לְלִמּוֹד סֵפֶר הָהֵאָר לְמִי שֶׁלֹּא הִגִּיעַ לְחֲכָמָה זֹו, הַשִּׁיב: "לְמַעַן הַלְמוּד - אֶסּוּר, אֵף כְּדִי לְדַעַת יִרְאֵת אֱלֹהִים - מִתֵּר וְאֵף מַצּוֹה גְּדוּלָה, שֶׁכֵּן אֵין לָהּ מַאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָהּ הַפְּלִיָּהִים כָּל כָּה לִירְאָה כְּמוֹ מַאֲמָרֵי הָהֵאָר הַקְדוּשׁ". - וּכְשֶׁנִּכְנַס אֵלָיו פַּעַם רַבָּה שֶׁל זְכוֹרָן מֵאִיר, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמוּאֵל הַלֵּוֹי וּוְאֲזֵנֶר (בַּעַל "שִׁבְט הַלֵּוִי"). עַל הַשְּׁלָחוֹן הִיָּה מִנַּח סֵפֶר הָהֵאָר נְטוּל כְּרִיכָה, הֵרַב וּוְאֲזֵנֶר שֶׁהִיָּה מְקִרֵב לְרַבֵּנוּ, הִגִּיב: "נִרְאָה שְׁלוֹמֵדִים הֵרַבָּה בְּסֵפֶר זֶה... חִינּוּהָ עָלָה עַל פְּנֵי הַקְדוּשׁוֹת שֶׁל רַבֵּנוּ. - וְאֵז שֶׁאֵל הֵרַב וּוְאֲזֵנֶר: "מִי הִיָּה רַבּוֹ שֶׁל הַגֵּר"א בְּקִבְלָה?". "לְמַשְׁמַע הַשְּׁאֵלָה הַשִּׁיב רַבֵּנוּ בְּנִימַת שְׁאֵלָה: "וְכִי אֶלְיָהוּ הִנְבִּיא הוּא רַבִּי רַע?" "... אֵלּוֹ יְדַעוּ, הוֹסִיף, הַחֲסִידִים בְּדוֹרוֹ שֶׁל הַגֵּר"א עַל כַּחוֹ הַגְּדוֹל שֶׁבְּחֲכָמָה זֹו, לֹא הִיָּה פְּרוּד הַלְּבָבוֹת שֶׁבֵּין הַפִּתּוֹת גְּדוֹל כָּל כָּה... - כָּעַת זְכִינוּ שֶׁתִּתְקַיֵּם בְּנוֹ הַבְּטָחַת הַרְשָׁב"י עַל יְדֵי אֶלְיָהוּ הִנְבִּיא זְכוּר לְטוֹב (תִּיקוּנֵי זוֹהַר תִּיקוּן ו' דף כ"ד ע"א) שֶׁבְּדוֹר הָאַחֲרוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל יִתְאַחֲדוּ בְּלִימוּד הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ סְפָרִידִים חֲסִידִים וְלִיטְאִיִּם שׁוֹמְעִים לְקוֹל ה' חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ הַנֶּאֱמָרִים עַל יְדֵי כָּל גְּדוּלֵי וּקְדוּשֵׁי הַדּוֹרוֹת מֵהָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידֵי, הַרְמַח"ל, הַגֵּר"א וְתַלְמִידֵי, הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְתַלְמִידֵי, הָאוֹר הַחַיִּים הַקְדוּשׁ, הַחִיד"א, הַבֶּן אִישׁ חִי וְתַלְמִידֵיהֶם, רַבִּי יִשְׂרָאֵל סְלִנְטֵר, הַחֶפֶץ חַיִּים, וְהַחֲזוֹן אִישׁ, (עֵינֵי אוֹר הַזוֹהַר וּבְגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזוֹהַר בְּאִרְכּוֹת שֶׁהִבְאֵנוּ מִלְּמַעְלָה מֵאֶלְפֵי צַדִּיקִים קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים) וְלִזְמוּדִים זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה.

אֵין לְאָדָם לְהַפְטֵר מֵעֶסֶק חֲכָמַת הַקְּבִלָה בְּשׁוּם אוֹפֵן וְהוּא עֶקֶר תּוֹרַת יִשְׂרָאֵל
מִעֵין גִּנִּים (פ"א) לְבַעַל "בְּנֵי יִשְׁשָׁכָר": הַתְּנַהּגוֹת הָאָדָם בְּעֶסֶק הַחֲכָמָה הָאִמִּיתִית הַגֵּם

ב. בַּס"ד אֵנוּ חַבּוּרְתָּא קְדִישָׁא סְפָרִידִים לִיטְאִים וְחֲסִידִים בְּיַחַד מוֹצִיאִים לְאוֹר מִחֲדָשׁ אֶת בִּיאורֵי הַגֵּר"א עַל הַתִּיקוּנֵי זוֹהַר, זֶהִי רְצוֹן שֶׁחֶפֶץ ה' בְּנִדְיָנוּ יִצְלַח.

ג. עֵינֵי ב"נֵין הַרְקַח" לְרַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָּא זַ"ע בְּפִירוּשׁוֹ עַל הָאֲדָרָא זוֹטָא (דף רפ"ז ע"ב), וְהִבִּיאוּ הַמְּתוּק מְדַבֵּשׁ שֵׁם, בַּד"ה "רַבִּי אָבָא יָכַתְב", עֵינֵי שׁ.

הַמְּשַׁךְ בַּעֲמוּד ח

הַסְכָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָד)

שנת תשל"ד

משה שטרנבוך

בעזרה"ת יום י"א אב תשל"ד.

לכבוד מערכת וועד הכשרות הרבנים הגאונים שליט"א

יהי נועם ה' עליהם!

אחדשה"ט בכבוד רב,

מאשר אני בזה קבלת מדריך הכשרות, והסליחה אתכם שלא אישרתי עד היום שהייתי באירופא, וכעת חזרתי ונהגתי לקרוא החוברת, וב"ה לא אלמן ישראל, ואתם משתדלים להרים קרן הכשרות, יסוד היסודות בקדושת עם ישראל. אשריכם ואשרי חלקכם, ומגלגלין זכות ע"י זכאי. ויהי רצון שתשרה שכינה במעשי ידיכם. ורצוני להעיר לכם על כל סוגי טבלאות לרפואה, לכאב ראש ולמחלות. שלאחרי בירורים נתברר לי שכולם בתערובות איסור. ולדבריהם כאן פועלים כפי תקן האמריקאי. וא"כ באמריקא המצב בדיוק כמו כאן...

הטבלאות מורכבים:

לקטון - מחלב עכו"ם - ארבעים אחוז (החשש לחלב עכו"ם - ואחרי בשר)

עמילן - תפוחי אדמה או דגן - ארבעים אחוז (החשש בפסח לחמץ בפסח)

ג'לטין - מעור עצמות בע"ח - ארבעה אחוז (החשש לדברים טמאים ונבלות)

מגניזיום סטיארט - החשש משומן בע"ח או צמחי עד שני אחוז...

ולדינא נראה שאם אין בטבלא טעם כלל, מאחר שהאיסור נפגם בתערובות. אין לחוש לאיסור דהוה נותן טעם לפגם. אבל בהוסיפו תבלין למתק, אף שדעת החו"ד (ק"ג) שאם אינו ראוי לגר ומיתקו לא נאסר, ב"חלקת יואב" (יו"ד י"א) אוסר כה"ג, וכן דעת עוד כמה אחרונים (ולקטין ועמילן לא נפסלו לאכילת כלב) ולכן אם הטבלא בטעם מר אין איסור כלל כשאוכלו לכאב ראש ולרפואה וכדומה, אבל במיתקו הטבלא אף דהוה שלא כדרך אכילתו, אין להתיר אלא בפקוח רופא ולחולה אף שאין בו סכנה, וראוי לפרסם דבר זה. וכדאי לעמוד עוד בבירור הדברים, ואם תתקשרו עם כימאים דתיים שאינם משוחחים תמצאו כנ"ל. וגם יש תקנה בכל אלו בתחליפים כשרים. וכבר התחילו גם כאן להשתדל בזה שיעשו גם בהכשר ובלי חשש. ולהעושים ומעשים בכשרות שכרם רב מאוד. שפגם מאכלות אסורות בנפש נורא מאוד. ומצוי תחת ידי רשימת מצרכים שראוי לבדוק שבחששות לכשרות.

והנני מקוה שבית ישראל יכירו נחיצות מפעלכם, וה' יהיה בעזרתכם להרים קרן הכשרות ונקדם עצמינו שזה הפעם ראויים לקבל בקרוב פני משיח צדקינו. ומרוב טירדות אני מקצר. וכאן החששות רבו מאוד בערלה כלאי הכרם וטבל ושביעית, וה' יציל אותנו ממכשול.

ידידכם המצפה בכליון לרחמי שמים וישועת ה' כהרף עין.

משה שטרנבוך

(גין ונכד לרבנו הגר"א זצ"ל)

נשיא הכולל והישיבה ראש העין

המשך ערכה של שעה מעמוד 1

שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החקמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפשי, מה טוב ומה נעים שכת אחים גם יחד הלא המה עסק העיון ב"ש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה חקמה האמיתית חקמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך על ידי אור שבועת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חקמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב הקין ומשפטיו לישראל וכו'. - ואומר אני הלואי שלא היינו מקילין גדולי הדור בלימוד החקמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים לעסוק בחקמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחקמות החיצוניות והיו כל החקמות נדחים מפניה כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלת החקמה בפני פרחי הפהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקודש, הנה עביר זה נשארנו ערומים מן החקמה הקדושה ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החקמות החיצוניות הפסיל בחשף הולך, ובמינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ואור לנו. אפי"ר.

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדה ואשרי העומדים על סודה, לכאורה קשה דבין שהמה לומדי"ך לומדי זוהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה פנודע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החקמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שפזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף י"ז עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בני ומנן, הרי לפניך ספר הזוהר שהוא שקול יותר מכל המכתרים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המכתרים בכף מאזניים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב

ד. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק אייזיק יחיאל ספריו מקומנה. נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות ותענוג ללמוד הנגלה ללמוד הזוהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזוהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג').

המשך בעמוד י

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

צמ"י

צ"ש"ו

[13]
שבת פרש
שמורת

גלייז
י"ג

הלכות שבת השנתי

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת
לכל שבטות השנה – עמוד אחד ליום
חיובא דמיא לדווש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבוד

קֹרֶם הַלֵּמֶד יֵאָמֵר: הֵנּוּ רוּחַ הַלְמוּד, כִּי שִׁבְיָא הַלְמוּד לִידֵי מַעֲשֵׂה, לִידֵי מִדּוֹת יִשְׂרָאֵל, לִידֵי דִיעַת הַתּוֹרָה, וְהֵיכֵן מוֹשֵׁה לִשְׁם יְהוָה קִרְבָּא הוּא וְשִׁבְכִימָה שְׁמִים יְהוָה וְשִׁמְם אֲדִנִי מִתְּנִיחִים יֵאָהֲדוּם, אֵל יְדֵי הַמַּאֲלֵם מְהִילֵי דְהִלְמוּ מִהֲוָא שְׁמִים עַל יִשְׂרָאֵל.

מקום מצוה מן המובחר שיטעמו כולם ויש
אומרים דכיון שבין כולם טעמו כמלא
לוגמיו יצאו דשתיית כולם מצטרפת
לכשיעור והגאונים סוברים שאם לא טעם
המקדש לא יצא רואיו לחוש לדבריהם
ודוקא בקידוש אבל בשאר דברים הטעונים
כוס מודים הגאונים דגם בטעמית אחר:

טו. קידש וקודם שטעם הפסיק דיבבור חזר ומבדך בורא פרי הגפן ואין צריך לחזור ולקדש והוא הדין אם נשפך הכוס קודם שיטעום ממנו יביא כוס אחר ומבדך עליו בורא פרי הגפן ואין צריך לחזור ולקדש:

לא יטעמו המסובין קודם שיטעמו המקדש
אם הם זקיקים לכוסו ששופך ממנו לכוסות
שבידם יריקנים או פגומים אבל אם היו להם
כוסות יין שאינם פגומים רשאים לשותת
קודם שישתה המדש:

יז. אין צריך לשפוך מכוס המקדש לכוסות יין שלפני המסובין אלא אם כן היו פגומים שאז צריך לשפוך לכל כוס וכוס כדי שישתו כלם מכוס שאינו פגום:

סימן רעב – על איזה יין מקדשים, ובו י'
סעיפים

א. אין מקדשין על יין שריחו דע אף על גב דריחיה וטעמיה חמרא ולא על יין מגולה אפילו האידנא דלא קפדינן אגילוי. הגה: ואין מקדשין על היין דריחיה חמרא וטעמיה חלא (טור):

ב. יין מגתו מקדשין עליו וסוחט אדם אשכול של ענבים ואומר עליו קידוש היום :

ג. מוקדשין על יין שבפי החבית אף על פי שיש
מקמחין. הגז: ויש אסורין לקדש עליו אלא
יבנו תחלה להעביר הקמחין (תנחומ מרדכי פרק
המכיר פירות וביטוי פסם קמחין אורחות חיים ותוספות)
ועל יין שבשולי החבית אף על פי שיש בו
שמרים ועל יין שהורו ועל יין מתוק ועל יין
דריחיה אלא וטעמיה חמור ומכל מקום
מצוה לברור יין טוב לקדש עליו:

ט. צריך שתהיה מפה על השלחן תחת הפת ומפה אחרת פרוסה על גביו:

מקדש על כל מלך מלך אין שלא יהיה פגום
ותעזוב כל מה שטענון שיש בשרת המזון
ואומרו ויכלו מעומד ואחר כך אומרו בשרת
פרי הבית ואחר כך קידוש. הנה: ויכלו לעמוד
בשרת הקדש ויחזרו שוב לישב (כל בו) ותגמלו
לישב את כל בשעה שאומרו ויכלו ר' ששתאחילין
עומדין עתה לכבוד השם כי מתחילין את הששי
ויכלו השמים ויכלו הארץ בראשי ימות.
וכשמתחיל יתן עניו בנרות (מהרי"ל ושכל טוב)
ובשעת הקידוש בבוס בשרת וכן נראה לי עיין
בזה סימן קפ"ג וקפ"ד:

אם אין לו אלא כוס אחד מקדש בו בבליה
ואין טרומם ממנו ולא יפגימנו אלא שופך
ממנו לבד כוס אחד וטרומה יין כל קדוש
ממנו השני ולחמך מקדש במה שגשאר
בכוס וטרומך ואם לא היה בו אלא רביעית
בצמצום תחשוך ממנו בבליה ומוגו לחמך
להשלימו בבליה וחיינו דוקא כשיש לו
כוס אחד להבדלה שאם לא כל מטב
שניתנה להבדלה שאי אפשר בפת ממשיקש
ענין זה יהא לו: אי להבדלה ואם יש לו
שני כוסות מצומצמים אחד מקדש וקדש
בבליה אחד ובריד על השני ולא יקדש
כיום ודמושו בלילה ערוב:

יב. אחר שקידש על כוס נטל דיו ומברך על נטילת דיום אכל נטל דיו קודם קידוש גלי דעתו ורפתא אכיל ליה לא יקדש היין אלא על הפת. הגה: ויש אומרים לבדלתחית על נטילת דיו קודם קידוש ולקדש על היין (והראש ויטולו פה ערב פסחם ורש"א והגהות מימינו פ"ק מ"ח ה"טור) וכן המנהג פשוט במדינות אלו ואין לשנות רק לביל פסח כמו שיבאר סימן תע"ז.

יג. צריך לשנות מכוס של קידוש כמלא לוגמיו
דהיינו כל שיסלקנו לצד אחד בפיו ויראה
מלא לוגמיו והוא רובו של רביעית:

יד. אם לא טעם המקדש וטעם אחד מהמסובין כמלא לוגמיו (פירוש מלא פיו) יצא ואין שתיית שנים מצטרפת למלא לוגמיו ומכל

סדר הלימוד לשבת פ' שמות

ד. אסור לטעום כלום קודם שיקדש אפילו מים ואפילו אם התחיל במעבד ויש צריך להפסיק שפורס מפנה ומקדש ולא היו שותים וכתב תתלה אינו אומר לא קידוש בלבד בלא ברכת היין ואחר כך מברך ברכת המוציא ואם אין לו יין ומקדש על הפת אינו מברך המוציא ויש אומרים שאף כשמקדש על היין אינו מברך המוציא:

ה. שנים שהיו שותים ואמרו בואו ונקדש קידוש היום נאסר עליהם לשתות עד שיקדשו ואף על פי שאינם רשאים צריכים לחזור ולברך תחלה בראי פני הגפן ואחר כך ישתו. הגה: אם ששכח לקדש על לאחר שברך ברכת המוציא ונזכר קודם ששאל קידוש על הפת ואחר כך יאכל אבל בהבדלה יאכל תחלה דהרי אין מברלין על הפת והנחות אלפסי ומדכין פרק בי"ז

א. וגמר סעודתו וקירט היום קודם שברך
ברכת סעודתו ממחר וברכת המזון על כוס
ראשון ואחר כך אומר קידוש המזון על כוס
שני וצריך להזכיר על שבת במברכת המזון
אף על פי שממחר קודם שברך קירט. הגה: וכן
אומרים דאין מכירין על שבת דאוליין ברת תחלת
הסעודה וכן עיקר מן שתאבאר עליו שם סימן
קפ"ה וכן מחלקתו אם יטעם כמיל על ברת
הקודם קודם שיקדש אם צריך לאכול מעט אחר
הקודם כדי שיהי הקידוש במקום סעודה. וכן
אומרים דאף בגמור סעודתו אינו ממחר ברכת
המזון תחלת אלא פורס מעט ומקדש וממחר
הממזיא ואוכל מעט ואחר כך ממחר ברכת
המזון. הגה: וכן נוהג להזכיר את נפשו
במקום קירט וקירט.

ז. אף על פי שאסור לו לטעום קודם קידוש
אם טעם מקדש:

יש לו תשלומין למחר כל היום. הגה: ואומר כל הקידוש של לילה (בית יוסף) מלבד ויכלו (אורח חיים בשם תוספות):

מוחליו לו
על כל חונות

הנה מובא כאן ספר שאלוהי ערוך הלבבות שבת מחולק לכל שבתות השנה. עמוד אחד ימים. כך יגמור כל הלבבות שבת
במצלל כל שבתות השנה. וזאת שמעתי כי יד ערוהונו. וא' לפרסם בבתי גמולות ובבתי רמזות. ויש להם שאלות.
המקרים והדברים. וזאת את המבין למה יד ערוהונו. וא' לפרסם בבתי גמולות ובבתי רמזות. ויש להם שאלות.
וכל המזכה את הרבים בליון י"ג – שבת פרשת שמות [18] וזאת לבנים צדיקים

המשך ערכה של שעה מעמוד ח

בגן, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע דאזלינו בטר הזוהר נגד שאר המכתרים ע"ל.
 "רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריה: - ישמרה השם - וכן בגימטריה - מלחמת אדום
 ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו השם תמיד ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדום
 ופרס].

"בזכותה הגעתיו, לה יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לה, ופליטת העם
 ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי
 מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע
 מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותה הגעתיו, לה יש חלק
 בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנוזפה להיות מן
 האזכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותה הגעתיו". על כן, יהודים
 יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדרותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח
 ליוצרינו, לגרם לפדות נפשנו, ונגלה כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה
 בימינו אמן. וכלנו כאחד נוזה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרר דהאי אתגליא ביה
 ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובא ויגאלנו, ב"עז" והדר
 אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותה עלינו,
 ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"
 לפי סדר פרשיות השבוע
 ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
 ותזכה להנות מזהר השבת
 -עלות הדפסת קונטרס \$260-
כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784

(ניתן לתרום ל"כ רטואה, העלילה וכו')

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׂכַר וְעוֹנֶשׁ: - מְזוּהָר הַקְדוּשׁ וְסִפְרֵי קִבְלָה ש"ס
וּמִדְרָשִׁים וְסִפְרֵי פֶעֶל שֵׁם טוֹב

פֶּרֶק א'

בפרק הזה יבואר גודל ענין הלימוד של עניני שכר ועונש, העונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בעולם הזה ובעולם העליון על כל עבירה ועבירה, ואין אדם יכול לשער מה שנפש הרשע תסבול בעולם הבא, כמו שכתב הרמב"ן (בשער הגמול) שאם יהיה לאדם יסורים בחייו כיסורים של איוב, אינו כטיפה מן הים נגד צער יום המיתה, וכל יום המיתה אינו כטיפה מן הים נגד יסורי עולם הבא, (עין שם). השכר והעונש היא אחת מהיסודות הגדולות בקדושת ישראל וטהרתן.

תוכן הענינים

- א. אי אפשר לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך אם לא מודיע לחבירו ענין שכר ועונש.
- ב. גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים.
- ג. החיוב להדריך את בנו לתורה ויראת שמים.
- ד. לאחר 120 שנה שואלים לאדם, מדוע לא הוכיח את קרוביו, ובשבילם יענש.
- ה. על ידי לימוד עניני שכר ועונש יכניע החומר.
- ו. שמואל השקול כמשה ואהרן, גם כן פחד מיום המיתה.
- ז. לא ימוש מעיניך יום המיתה ויום הקבר ויום הדין.
- ח. עונש הגיהנם חמור יותר ממה שהאדם חושב.
- ט. גילוי גדול שנשמח אחת גילתה להרב הקדוש בעל ראשית חכמה.
- י. מצוה יראה היא מצוה תמידית בכל רגע.
- יא. על ידי מצות יראה ישמר מכל דבר רע.
- יב. עיקר התחלת העבודה היא היראה.

- יג. יראת העונש היא השער שבה יכנס לעבודת ה'.
- יד. על ידי יראת העונש יזכה לעבוד את ה' מאהבה.
- טו. מה שגילה הבעל שם טוב זכר צדיק לברכה בחלום.
- טז. יראת העונש או יראה פנימית.
- יז. לומר בכל יום פסוקים המעוררים ליראת שמים.
- יח. אי אפשר ליכנס ליראה הפנימית בלתי יראת העונש מקודם.
- יט. מעשה נורא מגודל פחדו של הרש"ש מיראת העונש, ועד כמה מסר נפשו להנצל מזה.
- כ. תכלית הבריאה היה בשביל היראה.

פרק א'

יבואר בו ענינים של יראת שמים והתעוררות לבאר גודל הפגם המגיע לנפש וגוף האדם הנכשל באי ידיעת עניני יראת שמים ויראת העונש חס ושלום, ואופן ותיקוני התשובה על זה, והתועלת בזה ובבא למי שנוהר ונשמר בהם.

אי אפשר לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך אם לא מודיע לחבירו ענין שכר ועונש

כתב בספר הקדוש קב הישר (פרק ה') וזה לשונו: ואהבת לרעך כמוך (דברים ו, ה), אמרו רבותינו זכרונם לברכה (תורת כהנים, פרשת קדושים, ד') זה הוא הפסוק, שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל, שעושה איזה חטא ועוון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתו של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה. אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע לחבירו, אולי על ידו יזכה חבירו גם כן ויעזוב דרכו הרשעה "ושב ורפא לו" (ישעיה ו, י).

גודל השכר למי שמעורר אחרים ליראת שמים

כתיב (דברים ד, י) אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון, ופירש רש"י ילמדון - ילפון לעצמם, ילמדון, יאלפון לאחרים.

וכתב בספר מעלת המדות (שער יראת שמים) וזה לשונו: ראוי לכל ירא שמים שלא יירא מן האנשים להוכיחם אם יראה אותם שנוהגים שלא כשורה, כי דבר זה נגד יראת שמים, כמו שאמר חכם אחד (מבחר הפנינים א, ה): ראוי למחזיק בחכמה בחכמה ובצדק שלא יירא מבני אדם. ואמר חכם אחר (שם א, ו): הצדיקים אינם יראים כי אם האלקים לבדו, אך לירא מפני חכמים ותלמידיהם מפני מעלת התורה, דבר זה ראוי והגון, וחייב אדם לכבדם ולירא מפניהם, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים דף כ"ב ע"ב) את ה' אלקיך תירא, לרבות תלמידי חכמים.

הערות

ז. ואין לך אהבה יותר... שצריך להוכיחו על זה. ובזה מתבאר בטוב טעם דבריהם ז"ל, שואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בתורה, כי האהבה הגדולה ביותר לחבירו הוא להוכיחו כשרואה בו איזה חטא, ולקרבו לעבודת ה' לקיים המצוות שבתורה.
ח. והסיבות והעונשים שבאים לנשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, אם לא השלימה ותיקנה בעולם כראוי וכנכון. (יסוד יוסף, מאורי האש).
ט. אבל הכלל הוא... צריך להודיע לחבירו. כלומר, שלא יסתפק להוכיחו סתם, שאינו נוהג עצמו כשורה, אלא יודיע לו גם כן העונש על החטא שהוא נכשל בו, כי אולי על ידי זה יעזוב דרכו הרשעה ויזהר ביותר מלהכשל בם עוד. (מאורי האש, לפי ביאור אשכנז).
המשך יבא

מזמור לתודה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרון הספר

"זהר השבת"

מוה"ר יעקב שלום שליט"א

בזכותו יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זוהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28,000 שנה תורה. [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר - ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליו שיזכה להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכה הוא וכל משפחתו:

ר' יעקב שלום בן רות, זוגתו לאה קילא בת חנה אהובה,
ובניהם: ב' שרה שירה, ב' ברוך מרדכי, ב' נתנאל חיים, ב' חיה זיסל,
ב' רחל מרים, ב' יהודה זאב שיחיו עמו"ש,

לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה,

אמן כן יהי רצון.

המוציאים לאור

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000 ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

כָּאן הַמָּקוֹם לְהַאֲרִיךְ מִכְמָה וּכְמָה מְקוּרוֹת הַמַּחְשִׁיבִים מְאֹד אֶת לְמוֹד סֵפֶר הַזֹּהַר דּוֹקָא בְּיָמֵינוּ, דּוֹר עֶקֶבְתָּא דְּמִשְׁיחָא, כֵּן מוּבָא בְּסֵפֶר אֹר יִשְׂרָאֵל מִירָא דְכִיָּא שְׁכַתְּב: קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תַּתְּגַבֵּר מִיְנוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת רַחֲמֵנָא לִיצְלָן בְּעוֹלָם. הָעֵצָה לָזֶה לְהַזְהֵר בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים הֵלֵל, הָאֶחָד לֵאמֹר בְּכָל יוֹם זֶהָר אֵף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין מַה שְּׂאוֹמֵר, כִּי אֲמִירַת זֶהָר מְסַגֵּלֶת לְטַהֲרַת הַלֵּב.

וּמוֹסִיף לְבָאָר בְּמִקְדָּשׁ מְלֹךְ לְתַקְוַיָּי זֶהָר, שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר זֶה מְקָרֵב הַגָּאֻלָּה וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתְּבוֹב: כְּאֵלּוּ פִּדְאֲנִי אֲנִי וּבְנֵי מִן הַגָּלוּת כו'. כִּי כִּךְ גָּזַר הַבּוֹרָא שְׁלֵא יִתְגַּלֶּה וְיִהְיֶה גָּנוּז עַד סוֹף יוֹמֵיָא דְּבִגְיָנָה יְבוֹא דְרוֹר, כִּי סְגֻלָּה זֹו בּוֹ וְלֹא בְּזוּלָתוֹ.

בְּרִאוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּרוּחַ קִדְּשׁוֹ עֲנִין זֶה, צִוָּה לְרַבִּי אֲבָא לְכַתֵּב סֵפֶר הַזֹּהַר בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם לְהִיּוֹתוֹ מְצֻנֶע לְמַשְׁמֶרֶת עַד דְּרָא בְּתֵרָא קָרִיב לְיוֹמֵיָא מְלָכָא מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׁבֻזְכוּת הַמַּתְעַסְקִים בּוֹ תִצְמַח הַגָּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם כְּנֻזְכָּר בְּפֶרֶשׁ תוֹיֵחַ (ע"פ רי"ז), עַל דָּא כְּתִיב: קַח צִנְצֻנָּת אַחַת וְתֵן שָׁמָּה מְלֵא הָעֵמֶר מִן כו' לְמַשְׁמֶרֶת, לְאַצְנַעוּתָא, וְהִבֵּן זֶה מְאֹד.

(הַרְבַּ חַיִּים וִיטָאֵל זֶלֶה"ה בְּהַקְדָּמָתוֹ לְשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת)

הֵנָּה מְבֹאָר בְּשִׁלְ"ה, עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת, מְאֻמֵּר רֵאשׁוֹן, שֶׁהַחֲבוּר מִהַזְהֵר הִיָּה עֲתִיד לְהִיּוֹת גָּנוּז וְכו' עַד שְׂיָבוֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים שְׂאָז יִתְגַּלֶּה לְתַחְתּוֹנִים, וּבְזְכוּת הָעוֹסְקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תְּמַלֵּא הָאֶרֶץ דְּעָה בְּסִבְתּוֹ, אֲשֶׁר זֹו תִהְיֶה סִבָּה קְרוֹבָה לְבִיאָתוֹ. וְזֶהוּ שְׂאֻמֵּר וּבִגְיָנָה וְשִׁבְתָּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ וְכו', כְּדִי שְׁבֻזְכוּתוֹ יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שְׁלֵא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם עַד שֶׁהֶצְרַךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם פֶּסַח וּבְדָם מִילָה, כֵּן גָּאֻלָּה הָעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה הַגָּאֻלָּה עַד שְׂיֻזְכּוּ לְתוֹסְפוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֹּו, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֶה בָּהּ.

וּלְשׁוֹן דְּגַל מַחְנֶה אֶפְרַיִם פֶּרֶשֶׁת שְׁמִינִי: וְזֶהוּ דְרַשׁ דְּרַשׁ מִשָּׁה, הֵינּוּ כְּשִׁיִּתְגַּלֶּה (כִּי בְּכָל דּוֹר וָדוֹר יֵשׁ בַּחֲנִינַת מִשָּׁה, וְאִיתָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִיָּה בַּחֲנִינַת מִשָּׁה), וְיִדְרַשׁ מַה שְׂדִירַשׁ כְּבָר מִשָּׁה, הֵינּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סֵפֶר הַזֹּהַר, אֵז וְהֵנָּה שְׂרָף, הֵינּוּ שְׂיִתְבָּטְלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יִהְיֶה הַגָּאֻלָּה שְׂיִפְנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן סְלָה וְעַד.

וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשפלת הקטרוגים. (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד)

הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו. (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים)

אם עד כדי כך גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמוץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו פעולם ולסייע בכל מה דאפשר. נשאר לנו איפה לברככם, הוסיפו לעשות חיל להרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא, ויהי הברכה במעשי ידיכם עד אשר תשלם כל המלאכה, להביא את העולם לשלמותו האמתית, ויהי שם ה' שלם וכסאו שלם ותכון כסאו לעד בביאת מלכנו ומשיחנו במהרה בימינו אמן.

(מתוך מכתב חזק שכתב כ"ק אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א ל"מפעל הזהר היוםי")

פט. דבר גדול מאד הוא להנהיג ללמד דף זהר בכל יום, והוא כתרים בפני הפרעניות ולבטל גזרות קשות וכו' ולהשפיע שפע קדש על עם הקדש, ואשרי המקימים פן בכל יום

הנה הגיש לפנינו הרב הצדיק רבי דניאל פריש שליט"א (וצ"ל) הסכמות מרבנים הגאונים הצדיקים גדולי ירושלים מדור הקודם משנת תרצ"א וכו' שבקשו לפרסם גדלת למוד הזהר הקדוש, ולבקש מבני תורה וכו' שכל מי שאפשר לו ישתדל ללמד דף זהר בכל יום בלי נדר.

ועתה קם והתעורר הרב הנזכר לעיל, וברצונו לעשות ולסדר לוח יומי ללמוד דף זהר בכל יום, לפי דפוס וילנא, ובקש הסכמה מאתנו על כך.

וראינו כי בשעתו חתמו על קריאה קדושה למען הפצת רעיון הקדוש הנזכר לעיל, כבוד קדשת מרן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה הגאב"ד דפה עיר הקדש תבנה ותכונן, ואתו עמו חבל נביאים גדולי ישראל זכרונם צדיקים וקדושים לברכה וזכותם יגן עלינו, וגם הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק של עדתנו זכרונם צדיקים לברכה, וחתמו בקריאות קדש על כך בניסן תרצ"א.

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

נסח תפלת בריך שמיא

ברוך שמו של רבון העולם, ברוך
כתרך ומקומך, יהיה רצונך עם עמך
ישראל לעולם, ופדות ימינך הראה
לעמך בבית מקדשך, ולהגיע לנו
מטוב אורך ולקבל תפלותינו
ברחמים. יהי רצון מלפניך, שתאריך
לנו חיים בטוב, ולהיותי נפקד בין
הצדיקים לרחם עלי ולשמר אותי,
ואת כל שלי ושל כל עמך ישראל.
אתה הוא הון את הכל, אתה הוא
השולט על המלכים ומפרנס את
הכל. אתה הוא השולט על הכל,
והמלכות שלך היא. אני עבדך של
הקדוש ברוך הוא שמשתחוה לפניו
ומלפני כבוד תורתנו בכל זמן וזמן.
לא על איש אני בוסח ולא על בני
אלהים אני סומך, אלא באלהי
השמים, שהוא אלהי אמת ותורתו
אמת ונביאיו אמת, ומרבה לעשות
טובות ואמת. בו אני בוסח, ולשמו
הקדוש והנכבד אני אומר תשבחות.
יהי רצון מלפניך, שתפתח לפי
בתורתך, ותתן לי בנים זכרים

נסח תפלת בריך שמיא

ברוך שמיא דמארי עלמא, בריך
כתריך ואתריך, יהא רעותך
עם עמך ישראל לעולם, ופורקן ימינך,
אחוי לעמך בבית מקדשך, ולאמטוי
לנא מטוב גהורך, ולקבלא צלותנא
ברחמין. יהא רענא קדמך, דתוריד לן
חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא בנו
צדיקנא, למרחם עלי, ולמנטר יתי,
וית כל דילי, ודי לעמך ישראל. את
הוא זן לכלא, ומפרנס לכלא, את הוא
שליט על כלא, את הוא דשליט על
מלכנא, ומלכותא דילך הוא. אנא
עבדא דקודשא בריך הוא, דסגידנא
קמיה, ומקמי דיקר אורייתיה, בכל
עידן ועידן. לא על אינש רחיצנא,
ולא על בר אלהין סמיכנא, אלא
באלהא דשמיא, דהוא אלהא קשוט,
ואורייתיה קשוט, ונביאיה קשוט,
ומסגי למעבד טבון וקשוט. ביה אנא
רחיץ, ולשמיא קדישא יקירא אנא
אימר תשבחון. יהא רענא קדמך,
דתפתח לפאי באורייתך ותיחב לי
בני דכרין דעבדין רעותך. ותשלים

שְׁעוֹשִׁים רְצוֹנָה, וְתִשְׁלִים מִשְׁאָלוֹת
לְבִי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב
וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאִסּוּר לִקְרֹא בְּסֵפֶר תּוֹרָה, רַק אֶחָד
לְבִדּוֹ, וְכָלֶם מְקַשִּׁיבִים וְשׁוֹתְקִים,
כְּדֵי שִׁישְׁמְעוּ הַדְּבָרִים מִפִּי כָּאֱלוֹ
קָבְלוּ אוֹתָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִהֵרָה סִינִי.
וּמִי שֶׁקּוֹרֵא בַּתּוֹרָה, שֶׁיְהִיָּה אֶחָד
עוֹמֵד עָלָיו וְשׁוֹתֵק, שְׁלֹא יִשְׁמַע - רַק
דְּבוּר אֶחָד לְבִדּוֹ וְלֹא שְׁנֵי דְבוּרִים.
לְשׁוֹן קֹדֶשׁ אַחַת, וְאֶחָד הוּא, וְלֹא
שְׁנֵי דְבוּרִים. וְאִם נִמְצְאִים שְׁנַיִם
בְּסֵפֶר תּוֹרָה, זֶהוּ חֲסֵרוֹן שֶׁל סוּד
הָאֱמוּנָה, וְחֲסֵרוֹן כְּבוֹד הַתּוֹרָה נִמְצָא
בְּסֵפֶר תּוֹרָה. וְצָרִיד קוֹל אֶחָד,
מִתְרַגֵּם אֶחָד, וְסוּד זֶה - קִלְפָּה וּמָח.

(סוד העולם וסוד העולם הבא).

כולם שותקים

כָּלֶם שׁוֹתְקִים וְאֶחָד קוֹרֵא, שְׁכָתוֹב
(שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר. הוּא לְמַעַלָּה,
וְכָל הָעָם לְמַטָּה, שְׁכָתוֹב (שמות יט)
וַיִּתְּצֻבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וְכָתוֹב וּמַשֶּׁה
עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים.

מִשְׁאָלִין דְּלִפְּאִי, וְלִבָּא דְּכָל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלָם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאִסּוּר לְמַקְרִי בְּסֵפֶרָא דְּאוֹרִייתָא,
בְּרַחֲמֵי בְּלַחֲדוּי, וְכָלֶא
צִייתִין וְשִׁתְקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מַלִּין
מִפּוֹמִיָּה, כָּאִילוּ קָבִילוּ לָהּ הִיא
שְׁעָתָא מִטּוֹרָא דְּסִינִי. וּמָאן דְּקָרִי
בְּאוֹרִייתָא, לְהוּי חַד קָאִים עָלֶיהָ,
וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בְּרַחֲמֵי חַד
בְּלַחֲדוּי, לֹא תִרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קֹדֶשׁ
חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תִרִין דְּבוּרִין, וְאִי
תִרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסֵפֶר תּוֹרָה, נִגְרִיעוּתָא
דְּרָזָא דְּמַהֲיִמְנוּתָא אִיהוּ וְנִגְרִיעוּתָא
דִּיקְרָא דְּאוֹרִייתָא אֲשֶׁתִּבַּח בְּסֵפֶר
תּוֹרָה, וּבְעֵי חַד קָלָא. מִתְרַגֵּם חַד.
וְרָזָא דָּא קְלִיפָּה וּמוֹחָא. (רָזָא דְּעֵלְמָא דָּא

וְרָזָא דְּעֵלְמָא דְּאִתִּי).

כולם שותקים

כָּלֶא שִׁתְקִין, וְחַד קָאִרִי, דְּכָתִיב,
(שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאַמֵּר אִיהוּ לְעִילָא,
וְכָל עַמָּא לְתַתָּא, דְּכָתִיב, (שמות יט)
וַיִּתְּצֻבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וְכָתִיב (שמות
יט) וּמַשֶּׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים.

"וַתִּקַּח צִפְרָה צֹר וַתְּכַרֵּת אֶת עֶרְלַת בְּנָהּ"

(שמות פרק ד פסוק כה)

מצות מילה כהלכתה

הרוצה לזכות לבנים צדיקים יקח לו מוהל כשר וירא שמים כמבואר בש"ע יו"ד סימן רס"ד ברמ"א וזה לשונו: ויש לאדם לחזור ולהדר אחר מוהל היותר טוב וצדיק (רמ"א בשם אור זרוע).

ומוהל המשנה מצות מילה מהמסורת ומבטל מצות פריעה בצפרניים ומציצה בפה אינו לא כשר ולא צדיק.

הקדמה

באנו לעורר דעת הצבור החרדי בכלל והבני תורה בפרט היות כי בזמן האחרון הנהיגו כמה מוהלים שינוי בסדר מצות מילה ממה שקבלנו על פי המסורה מפי משה רבינו עליו השלום לחתוך את הערלה בסכין של ברזל ואחר כך לפרוע את עור הפריעה בציפורן ולהחזירו מכאן ומכאן ושתכלול בבשר (ולא לחתכו) ואחר כך למצוץ בפה, ועתה קמו איזה מוהלים שמבטלים מצות פריעה ומצות מציצה לגמרי כלומר שחותכים עור הפריעה עם הסכין בבת אחת עם עור הערלה וגם מבטלים מצות מציצה שאין מוצצים כלל שהם מעקרי המצווה מה שאבותינו מסרו נפשם על זה, ולכן באנו לעורר דעת הקהל החרדים ויראים למצות ה' הרוצים שלא יהיו בניהם בחשש מל ולא פרע שהוא כאילו לא מל.

סדר ההכנה לברית מילה

יש לשאול את המוהל קודם שממנים אותו להיות שליח למול את בנו אם הוא מל על פי קבלת ומסורת אבותינו במילה ופריעה בציפורן ומציצה בפה, ואם לא, יקח לו מוהל כשר ויר"ש כמבואר בש"ע יו"ד סימן רס"ד ברמ"א וזה לשונו: ויש לאדם לחזור ולהדר אחר מוהל היותר טוב וצדיק (רמ"א בשם אור זרוע) ומוהל המשנה מצות מילה מהמסורת ומבטל מצות פריעה בצפרניים ומציצה בפה אינו לא כשר ולא צדיק.

הננו מציגים פה קצת מהפוסקים אשר על פיהם אנו חיים שכתבו שאין לחתוך עור הפריעה, ושצריך לעשות פריעה בצפרניים דוקא.

א. קבלה בידי לעשות פריעה בצפרניים דוקא וכל העושה פריעה בלא קריעה (בצפורניים) אינו אלא טועה א.

ב. לכן כורתין הערלה ומשליכין אותה ואחר כך פורעין העור "ואין כורתין ומשליכין אותה כמו עור החיצון מפני שהוא קדוש" ב.

ג. פקודא דברית מילה בגזירו דערלה ופריעה כלומר היא נחלקה לשני חילוקים וכן ראוי וכו' האחד גזירו דערלה והשנית פריעה ג.

ד. מצות מילה צריך לעשות שלשה דברים מילה ופריעה ומציצה מילה היא כריתת הערלה, הפריעה היא מה שפורע עור הדק "ואין צריך לכרות אלא יעשנו כבשר" והמציצה הוא דם המזוהם ד.

ה. יען ראיתי מי שירצה לומר חס ושלום כי הפריעה הנתונה לנו עם בני ישראל אינה צריכה אלא גילוי עטרה לבד וליתא כי אדרבה אמרו "קורעין את הקרום בצפורן ומחזירו לכאן ולכאן וודאי צריך לקרוע הקרום בציפורן" ה.

ו. גם בגדול צריך פריעה והוא הלכה למשה מסיני דאף דמתגלה העטרה צריך "לעשות קרע בעור הפריעה דוקא" ו.

ז. על דרך האמת ראוי הפריעה לעשותה בצפורן שיבא הצפורן והוא הקליפה ויקרע הערלה ויבטל כחה ז.

ח. אם נחתך עור הפריעה בדיעבד אי אפשר עוד להדביק העור ולעשות הפריעה בצפורן, אבל לכתחילה ודאי נכון לעשות הפריעה בצפורן וזה פשוט מאד עכ"ל ח.

הערות

א. רבינו יעקב הגוזר מבעלי התוספות עמוד י"ט.

ב. האר"י הקדוש ותלמידו ר' חיים ויטאל.

ג. הרמ"ק בתיקוני זוהר כרך ג' דף רל"ב.

ד. הגה"ק ר' חיים בן עטר ז"ל אוה"ח פרשת תזריע.

ה. פרי האדמה על הרמב"ם הל' מילה.

ו. יש"ש יבמות משכן בצלאל על הריקאנטי סימן תקצ"ה.

ז. זכר דוד מאמר א' זכ"א, וכן בילקוט ראובני.

ח. שאלות ותשובות זרע אמת הגאון רבי ישמעאל הכהן ממודינא יו"ד סימן רס"ד סימן קל"ב.

המשך בחוברת הבאה

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קיא. בְּבִרְכַּת כֹּהֲנִים "יְבָרְכֶךָ" בְּזִכּוֹת זְכוֹר, "וַיִּשְׁמְרֶךָ" בְּזִכּוֹת שְׁמוֹר (מדרש מובא בזכרון מנחם אות תל"ט).

קיב. הַמִּקְדָּשׁ עֲצָמוֹ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל יוֹכַל בְּנִקְל לְקַבֵּל אוֹר קִדְשַׁת שַׁבָּת (יוסף לחוק פרשת תולדות יום ו').

קיג. הֵבֵא לְקַבֵּל אוֹר שַׁבָּת וְנִפְשׁוּ מִלְּכָלֶכֶת מְזֻהָמָת כְּתָמֵי עֲוֹנוֹתָיו אֵין אוֹר הַנִּשְׁמָה שׁוֹלֵט בּוֹ (שם).

קיד. בַּעַל תְּשׁוּבָה, שְׁמִירַת שַׁבָּת צְרִיכָה אֵלָיו בְּיוֹתֵר, דְּנִמְשָׁךְ עָלָיו בְּשַׁבָּת נִיצוֹץ מִהַשְׁכִּינָה וְדוּחָה הַסְטֵרָא אַחֲרָא שְׁבִקְרָבוֹ, וְנִמְצָא דְבִשְׁמִירַת שַׁבָּת נִתְקַנּוּ נַפְשׁוֹ וְגוֹפוֹ (יוסף לחוק בשלח יום ו').

קטו. בַּעַל תְּשׁוּבָה צְרִיךְ שְׁיִכְנֹן בְּמָה שְׁאוּכַל בְּשַׁבָּת שֶׁהוּא לַעֲנֹג הַשַּׁבָּת לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא עָקֹר גָּדוֹל לַעֲוֹשֶׁה תְּשׁוּבָה, וְכֵכָה יַעֲשֶׂה תְּדִיר בְּכָל שַׁבָּת, וְהוּא סִגְלָה לְהִתְרַחֵק מֵיֵצֵר הָרַע, וְלִדְבֹק אֶל הַקֹּדֶשׁ (שם).

קטז. הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּהַלְכָתוֹ בְּמַחֲשָׁבָה, דְּבִיּוֹר וּמַעֲשֶׂה, אֶפְלוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ מוֹחֲלִין לוֹ, וּבִיּוֹדָאֵי שְׁמוּעִיל לְתַקֵּן פָּגַם הַבְּרִית וּמַעֲלִים עָלָיו כְּאֵלוֹ קַיִם כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וּבְיוֹתֵר צְרִיךְ לְזַהֵר מִדְּבִיּוֹר חָל, וְקַל וְחֹמֶר דְּבִיּוֹר אֲסוּר, וַיַּעֲנֵג הַשַּׁבָּת וַיֵּאֱכַל לְכַבּוֹד שַׁבָּת דְּיוֹקָא, וְלִלְבֹּשׁ בְּגָדֵי שַׁבָּת לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת, וְלִקְבֹּעַ לְמוֹד בְּשַׁבָּת, כִּי לֹא נָתַן הַשַּׁבָּת אֶלָּא לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְאִם כֵּכָה יַעֲשֶׂה נִמְחָלִים עֲוֹנוֹתָיו, וּבְכָלֵל אֲשֶׁר חָטָא בְּפָגַם הַבְּרִית, וְשָׁב וּרְפָא לוֹ (שם משפטים יום ו').

קיז. אִם אָדָם מֵיִסֵּר אֶת בְּנוֹ כְּשֶׁבֵּא לְחַלֵּל הַשַּׁבָּת וּמִנְעוֹ מַעֲשׂוֹת עֲבָרָה, הַקֶּבֶ"ה יִתֵּן מוֹרָאוֹ שֶׁל אָבִיו עַל הַבֵּן, לְכַּךְ סִמְךָ אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, וְאֵת שַׁבָּתוֹתֵי תִשְׁמְרוּ (ס"ח אות א).

קיח. יִשְׂרָאֵל הוּא מְלֶאךָ יוֹם הַשַּׁבָּת (סודי רזא דף מגן אברהם ע"ב).

קיט. השַׁבָּת אֶחָד מֵעֲדֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּכֵל יוֹם וַיּוֹם אָדָם נָדוֹן לִפְנֵי הַקֶּבֶ"ה וּבְאֵין הַמַּצּוֹת שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְהַעֲדִיד עָלָיו וּלְהַמְלִיץ בְּעַדּוֹ (מדרש תנחומא מובא במבוא התנחומא להרש"ב דף ע"ח).

קכ. עֲשֵׂה דְבָרִים שֶׁתִּהְיֶה זִכְרָא אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, לְרַחֵץ בְּעָרֵב שַׁבָּת, וּלְלַבֵּשׁ בְּגָדִים, וּלְתַקֵּן עֲנַג שַׁבָּת, וּלְקַרֵּא דְבָרִים הַנּוֹהֲגִים בְּשַׁבָּת (ס"ח מכת"י פארמא אות א).
קכא. בַּעֲזֹן עֲשֶׂה דְבָרִים יִשְׂרָאֵל גּוֹלִין מִמְּקוֹמָם, בַּעֲזֹן חֲלוּל שַׁבָּת (מבוא הנספחים לספר אליהו זוטא צ"ד ח).

קכב. אָמַר הַקֶּבֶ"ה אִם שְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת אֲנִי מְקַבֵּץ גְּלוּתֵיכֶם (שאלות פרשת בראשית).

קכג. כְּמוֹ שֶׁהִזְהִיר בִּנְיָן שַׁבָּת זֹכֶה לְבָנִים חֲכָמִים, הֵכִי נִמְי הִזְהִיר בְּהַדְסִים (מהרש"א בח"א שבת).

קכד. אִם שְׁמַרְתֶּם גִּירוֹת שַׁבָּת אֲנִי מֵרָאָה לָכֶם גִּירוֹת שֶׁל צִיּוֹן, וְאֲנִי מִצָּרֶיךָ לָכֶם לְרֵאוֹת בְּאוֹרָה שֶׁל חֲמָה אֲלֵא בְּכַבּוּדִי אֲנִי מֵאִיר לָכֶם שְׁנֵאמַר "לֹא יִהְיֶה לָּךְ עוֹד הַשֶּׁמֶשׁ לְאוֹר יוֹמָם וְגו' וְהָיָה לָּךְ ד' לְאוֹר עוֹלָם", וְכָל כֶּךָ לָמָּה בְּזִכּוֹת הַגִּירוֹת שֶׁהֵן מִדְּלִיקִין בְּשַׁבָּת (ילקוט ריש בהעלותך).

קכה. הַמִּתְפַּלֵּל בְּעָרֵב שַׁבָּת וְאוֹמֵר וַיְכַלּוּ מַעֲלָה עָלָיו הַכָּתוּב כָּאֵלּוּ נַעֲשֶׂה שְׁתַּף לְהַקְבֵּ"ה בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְשֵׁנִי מֵלֹאכִי הַשֵּׁרֶת הַמְּלִיץ לוֹ לְאָדָם מִנִּיחִין יִדְּיָהּ עַל רֹאשׁוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ "וְסָר עֲוֹנָךְ וְחָטֵאתָ תִּכָּפֵּר" (שבת קי"ט).

קכו. כָּל הַמְּבָרֵךְ עַל הַיֵּין בְּלִילֵי שַׁבָּתוֹת מֵאֲרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשִׁנּוּתָיו בְּעוֹלָם הַהָא וְיוֹסִיפוּ לוֹ שָׁנוֹת חַיִּים לְעוֹלָם הַבָּא (פדר"א פ"ח).

קכז. הִזְהִיר בְּקִדּוּשׁ הַיּוֹם זֹכֶה וּמִמַּלֵּא גְרָבִי יֵין (שבת כ"ג:).

קכח. שְׁאֵלוּ תַלְמִידָיו אֶת ר' זְכַאי בְּמָה הָאֲרַכְתָּ יָמִים, אָמַר לָהֶם וְכו' וְלֹא בְטָלְתִּי קִדּוּשׁ הַיּוֹם, אֲמַא זְקֵנָה הָיְתָה לִי פַעַם אַחַת מְכַרָּה כֶּפֶה שֶׁבְּרֵאשֶׁה (צִעֲיף שְׁבָרָשָׁה) וְהִבִּיאָה לִי קִדּוּשׁ הַיּוֹם, תִּנָּא כְּשִׁמְתָה הַנִּיחָה לוֹ ג' מֵאוֹת גְּרָבִי יֵין, כְּשִׁמְתָּ רַבִּי זְכַאי הַנִּיחַ לְבָנָיו שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים גְּרָבִי יֵין, וְכו' (מגילה כ"ז:).

קכט. רַבִּי גִזֵּר תַעֲנִיתָא וְלֹא אֶתָּא מִיטְרָא נִיחַת קָמִי אֵילְפָא וְאִמְרִי לֵה רַבִּי אֵילְפִי אָמַר מְשִׁיב הָרוּחַ וְנִשְׂא זִיקָא (נֶשֶׁב הָרוּחַ), מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם וְאֶתָּא מִיטְרָא, אָמַר לִי רַבִּי מַה מַּעֲשִׂיךָ, אָמַר לִי דַּר אֲנִי בְּכַפֵּר דְּחוֹק שָׁיֵשׁ בּוֹ עֲנִיּוֹת בְּיוֹתֵר וְלִיכָא בָּהּ יֵין לְקִדּוּשׁ וְהַבְדֵּלָה, וּמִטְרִיחַ אָנָּא וּמֵייתָא יֵין לְקִדּוּשׁ וְהַבְדֵּלָה וּמוֹצִיא לָהֶם יְדֵי חוֹבָתָם (תענית כ"ד:).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

וישלח קעו ע"ב

כחו של קטור העשן של הקרבן

רבי חזקיה מציא יום אחד את רבי יוסי שהיה נשמטת חתיכת בשר לתוך להבות האש, והיה עולה קטור העשן למעלה. אמר לו, אלו קטור העשן של הקרבן שהיה עולה על גבי המזבח היה עולה תמיד כמו זה, לא שורה רגז בעולם, וישאל לא היו גולים מעל הארץ.

רבי חזקיה אשכחיה יומא חד לרבי יוסי דהוה משתמיט ספסינא גו קטרי דנורא והוה סליק קטורא דתננא לעילא. אמר ליה, אלו קטורא דתננא דקרבנא דהוה סליק על גבי מדבחא הוה סליק תדיר כי האי גוונא, לא שריא רוגזא בעלמא וישאל לא אתגלי מעל ארעא.

ויגשו חו"ב; רז ע"ב

דוד מלכא חי וקיים

רבי יהודה ורבי יוסי נפגשו לכפר חנו. בעודם יושבים בבית מלונם, בא איש אחד, ומשא של חמור לפניו, ונכנס לבית. בין כן אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הנה שנינו שדוד המלך היה מתנמנם כמו סוס ושנתו מועטת, איך היה קם בחצות הלילה, השעור הזה הוא קטן, ולא היה מתעורר אפלו בשליש הלילה?

אמר לו, בשעה שנכנס הלילה, היה יושב עם כל גדולי ביתו ודן את הדין ועוסק בדברי תורה, ואחר כן היה ישן שנתו עד חצות הלילה, וקם בחצות הלילה ומתעורר, ומשתדל בעבודת רבונו בשירים ותשבחות.

רבי יהודה ורבי יוסי אערעו בכפר חנו. עד דהוו יתבי בי אושפיזיהו, אתא חד בר נש וחד מטולא דחמרא קמיה ועאל בביתא. אדהכי, אמר רבי יהודה לרבי יוסי, הא תנינו, דדוד מלכא הוה מתנמנם כסוס, ושינתיה זעיר, הוה קם בפלגות ליליא. האי שעורא זעיר איהו ולא הוה אתער אפילו בתלתות ליליא.

אמר ליה, בשעתא דעאל ליליא, הוה יתיב עם כל רברבי ביתיה ודאין דינא, ועסיק במלי דאורייתא. ולבתר הוה נאים שינתיה עד פלגות ליליא, וקם בפלגות ליליא ואתער, ואשתדל בפולחנא דמאריה, בשירין ותושבחות.

אֲדַהֲכִי אָמַר (דף רז ע"א) הֵהוּא בַר
נֶשֶׁ, וְכִי הָאִי מְלָה דְקֶאֱמָרִיתוּ, הָכִי
הוּא. רָזָא דְמְלָה הָכָא, דְהָא דָּוִד
מְלָכָא חֵי וְקִיָּים לְעֵלְמָא וְלְעֵלְמֵי עֲלָמִין.
וְדָוִד מְלָכָא הָוֵה נָטִיר כָּל יוֹמָיו דְלֹא
יִטְעֵם טַעַם מִיתָה. בְּגִין דְּשִׁינָתָא
חַד מִשְׁתִּין בְּמִיתָה אִיהוּ. וְדָוִד בְּגִין
דִּנְכְּתִיה דְּאִיהוּ חֵי, לֹא הָוֵה נָאִים
אֶלָּא שִׁתִּין נִשְׁמִי. דְּעַד שְׁתִּין נִשְׁמִי
חָסֵר חַד, אִיהוּ חֵי. מִתְּמָן וְלִהְלָאָה,
טַעֲמִים בַּר נֶשֶׁ טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְשְׁלִיט
בֵּיה סִטְרָא דְרוּחַ מְסֻבָּא וכו'.

בֵּינִתִּים אָמַר הָאִישׁ הַהוּא, וְכִי
הִדְבֵּר הִזֵּה שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים הוּא כִּן?
סוּד הִדְבֵּר יֵשׁ כָּאן, שְׁהִנֵּה דָּוִד הַמֶּלֶךְ
חֵי וְקִיָּים לְעוֹלָם וְלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים,
וְדָוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה שׁוֹמֵר כָּל יָמָיו שְׁלֹא
יִטְעֵם טַעַם מִיתָה, מִשּׁוּם שֶׁהִשְׁנִה
אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה הִיא, וְדָוִד,
מִשּׁוּם מְקוֹמוֹ שֶׁהוּא חֵי, לֹא הָיָה יֹשֵׁן
אֶלָּא שֹׁשִׁים נְשִׁימוֹת, שְׁעַד שְׁשִׁים
נְשִׁימוֹת חָסֵר אַחַת הוּא חֵי, מִשּׁוּם
וְלִהְלָאָה טוֹעֵם אָדָם טַעַם מִיתָה
וְשׁוֹלֵט בּוֹ הַצַּד שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה וכו'.

אֲתוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּהָ,
אָמְרוּ לִיה, מַה שְּׁמָךְ. אָמַר לְהוֹן,
חֲזַקִּיה. אָמְרוּ לִיה, יִתְיַיֶּשֶׁר חִילָךְ
וְיִתְתַּקַּף אוֹרֵייתְךָ. יְתִיב. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, הוּאִיל וְשִׁרִית, אִימָא לֹן מַהֲנִי
רָזִין עֲלָאִין דְּקֶאֱמָרְתָּ וכו'.

בָּאוּ רַבֵּי יְהוּדָה וְרַבֵּי יוֹסִי וְנִשְׁקוּהוּ.
אָמְרוּ לוֹ, מַה שְּׁמָךְ? אָמַר לָהֶם,
חֲזַקִּיה. אָמְרוּ לוֹ, יִיֶּשֶׁר כַּחֲךָ וְתִתְחַזַּק
תּוֹרַתְךָ. יֵשֵׁב. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הוּאִיל
וְהִתְחַלַּתְךָ, אָמַר לָנוּ מַעֲתָה סוּדוֹת
עֲלִיוֹנִים שְׁאַמְרַתְךָ וכו'.

אֲדַהֲכִי אֲתָא רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּיּוֹן
דְּחָמָא לֹון אָמַר, וְדָאִי שְׂכִינָתָא הָכָא.
אָמַר לְהוֹן בְּמָאִי עֲסָקִיתוּ. אָמְרוּ לִיה
(דף רז ע"ב) כָּל עוֹבְדָא. אָמַר, וְדָאִי שְׁפִיר
קָאֲמַר.

בֵּינִתִּים בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר. כִּיּוֹן
שָׂרָאָה אוֹתָם, אָמַר, וְדָאִי שְׁהִשְׁכִּינָה
כָּאן. אָמַר לָהֶם, בְּמָה עֲסָקְתֶּם? אָמְרוּ
לוֹ אֵת כָּל הַמַּעֲשֵׂה. אָמַר, וְדָאִי שְׁפִיכָה
אָמַר.

מִפְנֵי מַה הַסְתִּיר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִבְּעַל "מִגִּלָּה עֲמֻקּוֹת" אֶת הַמִּכְשָׁלָה הַנוֹרָאָה?

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ מִפְּיָנִים אָנוּ אֶת הַסְּפּוּר הַנוֹרָא שֶׁאֲרַע בְּתַקּוּפָתוֹ
שֶׁל הַ"מִּגִּלָּה עֲמֻקּוֹת", אֲמַנָּם הַסְּפּוּר הַזֶּה כִּבֵּר יֵצֵא לְאוֹר פְּעָמִים רַבּוֹת,
אֲדָּ רָאִינוּ לִנְכוֹן לְהַפְּיֵצוּ שׁוּב!

יָדוּעַ וּמִפְּרָסָם גְּדֻלּוֹתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא בְּעַל "מִגִּלָּה
עֲמֻקּוֹת" ז"ע, וְדָבָר שִׁפְתָּיִם אֲדָּ לְמַחֲסוֹר, גָּאוֹן עוֹלָם בְּנִגְלָה וּבִנְסֻתָּר,
וְזָכָה לְגִלּוֹי אֱלֹהֵיו הַנְּבִיא מִיָּדֵי יוֹם בְּיוֹם, צַדִּיקִים אָמְרוּ עָלָיו שֶׁהִיא
אֲמוֹרָ לַהֲיוֹת הַמְּשִׁיחַ הַגּוֹאֵל.

אִם כֵּן הַשְּׂאֵלָה חֲזָקָה מְאֹד, אִידָּ יִתְכַּן שֶׁבְּעִיר בָּהּ כָּהֵן צַדִּיק זֶה, קָרָה
הַמִּכְשָׁל הַנוֹרָא שֶׁהֶאֱכִילוּ אֶת הָעָם נְבִלּוֹת וְטִרְפוֹת וְלֹא נֹדַע לוֹ כָּלֵל?
כִּי־צַד קָרָה דְּבָר כָּזֶה? מִדּוּעַ אֱלֹהֵיו הַנְּבִיא לֹא גָלָה לוֹ אֶת הַפֶּשַׁע
הַנוֹרָא הַנַּעֲשֶׂה תַּחַת אָפוֹ?

הַתְּשׁוּבָה הַיָּא, נִסְתָּרִים הַדְּבָרִים מְעִינֵינוּ, אָנוּ לֹא מְבִינִים חֲשֻׁבוֹנוֹת
שְׂמִיִּם, אֲדָּ מְכַל הַסְּפּוּר בְּרוּר לָנוּ כִּי לְפַעְמִּים מִסְתִּירִים דְּבָרִים אֲף
מִגְדּוּלֵי יִשְׂרָאֵל.

לְלַמְּדֵנוּ שֶׁצָּרִיךְ תָּמִיד לְבַדּוֹק בַּחוּרִים וּבְסֻדָּקִים, וְאֵל תֵּאֱמִין
בְּעֶצְמָךְ עַד יוֹם מוֹתֶךָ

וְעַל כֵּן אָנוּ מִפְּיָנִים אֶת הַסְּפּוּר לְעוֹרֵר אֶת לֵב אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
שֶׁאִם בְּדוֹרוֹת קוֹדְמִים קָרָה כְּדָבָר הַזֶּה, אָנוּ בְּדוֹר הַשָּׁפֵל כְּמָה צְרִיכִים
לְהִזָּהֵר, וְאִין לְסַמֵּךְ עַל אֲף אֶחָד, אֲפִילוֹ הַרְבֵּנִים עֲלוּלִים לְטֻעוֹת.
וְחֻזְקָה עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְחַקּוֹר וּלְדְרוֹשׁ הֵיטֵב לְפָנֵי שְׂמֻכָּנִים דְּבָר
לְפִי, וְלֹא מִסְפִּיק לְסַמֵּךְ עַל חוֹתֻמַּת הַהֶכְשֵׁר, צָרִיךְ לְדַעַת בְּבִרְרוֹר עַל
כָּל תַּחֲלִיכֵי יְצוֹר הַמוֹצֵר, כִּי־הַרְבֵּנִים הַמִּכְשִׁירִים מְקַבְּלִים שָׂכָר לְכוֹ

אי אפשר לסמך עליהם ככתוב בתורתנו הקדושה: "כי השחד יעור עיני חכמים..."

יחשב בלבד אילו היו מציעים לו עסקה כלשהי שצריך להשקיע כסף, בודאי היה חוקר ודורש היטב, האם העסק משתלם? האם האנשים הגונים? ולא היה מניח כספו על קרן הצבי! ואלו היה שומע רק דבר קטן שלא בסדר, או אפילו רק שמועה שהם לא הגונים, ללא ספק היה מתרחק מהרעיון, אם בגשמיות כד, קל וחמר בן בנו של קל וחמר ברוחניות, ובפרט במאכלים שמכניסים לפה שמהם נבנה בנין האדם וטבעיו ותכונותיו נפעלים ממאכליו, ואי אפשר להתגבר על יצר הרע אם אוכל מאכלות אסורות, וחכמינו ז"ל כתבו הרבה על חמרת הדבר, שמאכל אסור מטמם את הלב והמח, ודברי תורה אינם נקלטים, וכן המאכלים משפיעים על נפש האדם, לכן השומר נפשו ירחק מזה, ויברר היטב לפניו שקונה מאכל כלשהוא, ואם יוצא "קול בעיר" על מאכל או הכשר מסוים לא יבטל מיד באומרו שזה "פוליטיקה" אלא יתרחק מכל החששות. (ועין באריכות בדגל מחנה אפרים פרשת עקב מכתב הרמב"ם ז"ל, ובספר הקדוש באר מים חיים פרשת חיי שרה).

מאמרים קצרים על גודל המכשול של האוכל מאכלות אסורות

- רוב אפיקורסות רח"ל מתנוצץ באדם על ידי אכילת נבילות וטריפות, (תורת משה פרשת קדושים).
- מאכלות אסורות פוגם אפילו בשוגג, אלא שיתשנה הפגם דבמידתעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמם נפשו ונטמאת (אור החיים הקדוש פרשת שמיני).
- אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי (רש"י משפטים ל').
- אין עבירה גדולה כל כך כמאכלות אסורות שמזה יצאו מדינות שלימות לתרבות רעה (שו"ת דברי חיים סימן ז').

בְּעִיר קְרֹאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

עם תם הגלות

כך עברו על שני השתתפים בְּעַל־הַתְּשׁוּבָה שְׁלֹשׁ שָׁנִים תְּמִימוֹת. שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת סָבַל בַּל יִתְאַר. הַדְּמִיוֹת הַגְּבֵרִיּוֹת שֶׁל שְׁנֵי הַקְּצָבִים שׁוֹפְעֵי הַמָּרָץ וּבְרִיאוֹת הָיוּ עֵתָּה מְצַמְקוֹת וְרוֹזוֹת, שְׁבוּרוֹת וּרְצוּצוֹת וּמִדְּכָאוֹת עַד עֶפֶר. בְּמִשָּׁה שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים הִלְלוּ לֹא נִהְנוּ מֵעוֹלָם הִזָּה אֶפְלוּ הַנָּאָה קִלְהָ שְׁבָקְלוֹת. לְהִפְּךָ, הֵם בָּרְחוּ כְּמִטְחָוִי קֶשֶׁת מִכָּל דָּבָר שֶׁעָלול לְגָרֵם לָהֶם תַּעֲנוּג כְּלִשְׁהוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא לָבוֹא לִידֵי נִסְיוֹן. הַשְׁמָחָה וְהַהֲנָאָה הָיוּ רְחוּקִים מֵהֶם כְּרִחוּק מִזֶּרֶחַ מִמַּעַרְב, וְאֵף פַּעַם לֹא עָלָה הַחֲיוּן עַל פְּנֵיהֶם. בְּמָקוֹם שֶׁם יִשְׁנוּ הַיּוֹם לֹא יִשְׁנוּ מָחָר. תְּמִיד הָיוּ נָעִים וְנָדִים, לֵלֵא כָּל הַפּוֹגָה. בְּקִיץ צָעְדוּ יַחֲפִים תַּחַת קֶרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַחֲמוֹת שֶׁהָיוּ עַל רֹאשָׁם וְלִהְיוֹת עַל בִּשְׂרָם הַכָּחוּשׁ. עֲקָבוֹת רַגְלֵיהֶם נִתְקָשׁוּ וְנִתְחַסְּנוּ עַ"י כֶּךָ כְּמוֹ סִלְיוֹת שֶׁל עוֹר. הָיָה בְּכֶךָ לְפָחוֹת יִתְרוֹן שָׂזָה הֵגוֹן עֲלֵיהֶם בְּדֶרֶכָם עַל צְרוּרוֹת וְחֻדֵי אֲבָנִים וּבְבִסְסָם בְּבִץ וּבְשִׁלּוּלִיּוֹת מִים. בַּחוּרְף לֹא עָצְרוּ בַּעֲדָם, לֹא גָלִי קוֹר מְקַפֵּי־אֵי עֲצָמוֹת וְלֹא סוּפּוֹת שֶׁלֹּג כְּבִדּוֹת בְּיוֹתֵר, מְלֵה־מִשְׁיָהּ בְּנִדּוּדֵיהֶם בְּדֶרֶךְ לֹא דִרְךָ, עַל פְּנֵי שְׂדוֹת פְּתוּחִים, חֲשׁוּפִים לְפָגְעֵי הַטֶּבַע הַקָּשִׁים וְצָפוּיִים לְסַכְּנַת מָוֶת מִשְׁלָג וּמִקָּר.

לֹא פַעַם אֶרֶץ שְׁאֵחָד מֵהֶם, זֶה אוֹ זֶה, נִתְקַף בְּמַחֲלָה, חֵם גְּבוּהָ, צְמֶרְמֶרֶת, כְּאֵב רֹאשׁ אֲיָמִים, אֲפִיסַת כָּחוֹת, כָּל אֶחָד תִּתְעַב נִפְשָׁם וַיִּגְיֵעוּ עַד שֶׁעָרִי מָוֶת, אִךְ גּוּפָם, שֶׁהִתְחַסְּנוּ עַל יְדֵי יִסּוּרִים וּכְאֵב, וְרוּחָם הִעֲשׂוּיָה לְבִלִּי חַת, סִיעוּ לָהֶם לְהִתְגַּבֵּר גַּם עַל כָּל הַמַּחֲלוֹת, וְאוֹלֵי הַיָּתֶה זֹאת זְכוּתוֹ שֶׁל בְּעַל "מִגְלָה עֲמָקוֹת" שֶׁעֲמָדָה לָהֶם, שִׁיכְלוּ לַעֲבֹר אֶת מִבְּחַן הַיִּסּוּרִים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת הַתְּשׁוּבָה, כְּדִי לִתְקַן אֶת נִפְשׁוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

בָּרָם, בִּינִיתִים נִתְּנוּ הָאֵבֶק וְהַזָּעָה אֶת אוֹתוֹתֵיהֶם עֲמָק עֲמָק בְּעוֹר בִּשְׂרָם וּבְקִמְטֵי פְּנֵיהֶם. כִּי בְּמִשָּׁה כָּל שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים, אֵף פַּעַם לֹא הִתְרַחְצוּ כַּהֲגוֹן, לֹא הִסְתַּפְּרוּ וְלֹא עָשׂוּ אֶת צַפְרִנְיָהֶם. שְׁעֲרוֹתֵיהֶם גָּדְלוּ פָּרַע וּפְרָצוּפִיהֶם כְּשׁוּלֵי קִדְרָה. נוֹסֵף לְכָל זֹאת הָיוּ תְּמִיד עֵיפִים וְסָחוּטִים, סָחְבוּ אֶת רַגְלֵיהֶם

הפושלות, לא בכחות עצמם, אלא בלכח הרצון העז וההחלטה הנחושה, לא להרפות מן המאמץ לבצע את משימת התשובה שהטלה עליהם כדי לטהר אותם מפשעיהם.

רק בהתקרב החדשים האחרונים של שלש שנות התשובה, התחילו להתעניין לאן נקלעו בדרך נדידתם הארצה ורבת התלאות, מה שם המקום בו הם נמצאים, מה המרחק ממנו ועד קראקא עיר מולדתם, וכמה זמן צריך לקחת כדי להגיע לשם ברגל. לפי זה ידעו מתי עליהם להתחיל לעשות את דרכם חזרה לקראקא, ובאיזו מהירות עליהם ללכת כדי להגיע לשם בתם שלש השנים.

ככל שהתקרב המועד לסיום משימתם, שאפו יותר ויותר עידוד וחזק מהעבודה שהם מלאו אחרי תנאי התשובה, שנגזרו עליהם ע"י בית הדין הגדול, בשלמות ובדיקנות, מבלי לגרע אפלו כחוט השערה ממנת הסבל והענויים שנקבעה בשבילם. להפך, לעתים קרובות עוד החמירו על עצמם בהגבירים את סגופיהם מחמת החשש שמא אינם יוצאים ידי חובתם...

כן נקפו וחלפו הימים, בדרך חזרה ובדיק עם סיום שנת הנדודים השלישית הגיעו לקראקא.

(המשך יבוא בעז"ה)

לע"נ מור אבי ועטרת ראשי גורג' – שמואל בן מאיר ו-ג'ואהר
 ♦ לרפואת מרת אמי ועטרת ראשי רבקה בת טאוס לאורך ימים
 ושנים טובות ♦ להצלחת יצחק בן רבקה וברכה אפרת בת
 שולמית בכל עניניהם, ובעיקר שנזכה לראות בנים ובני בנים
 צדיקים ויראי שמים אמיתיים, יראה פנימית טהורה. ♦ ובמיוחד
 להצלחת יעל בת ברכה אפרת בכל עניניה, אמן

ספר מִזְכָּה הָרָבִים בְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גוֹדֵל מַעֲלֵת שְׁכָר הַמִּזְכָּה אֶת הָרָבִים

מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדרשים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיהר את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

מן השמים מראים לאדם את מה שצריך לתקן, על ידי שמגלגלין עליו סבל אעפ"י שלא מגיע לו, רק כדי שירגיש בסבלו של הזולת, וידע מה עליו לעשות כדי לתקן ובאיזה אופן ישתדל לתקן.

יד. כל ימיו עסק הרב הקדוש רבי נחום מטשערנאבעל ב"פדיון-שבויים", נדד על פתחי נדיבים לאסוף כספים, וגלגל שלמונים לכיסיהם של עריצים אנשי הרשות ושבאי עמך ישראל, פדה יהודים שנפלו בשבי. יום אחד נקלע לזיטומיר, העלילו עליו הגוים עלילה שפלה ונכלא במאסר. נגלה אליו אחד הצדיקים בכלא, ואמר להרגיעו: אברהם אבינו היה מכניס אורחים גדול, טורח תמיד להנעים לאורח ומבקש לדעת מה עוד יכולים לעשות למען האורח ולא עשה, אמר לו הקדוש ברוך הוא "לך לך מארצך" כלומר: צא לדרך ותיהפך לאורח ותדע בדיוק מה חסר לך...

אף אתה - הוסיף הלה - פודה שבויים גדול, והעניקו לך מן השמים הזדמנות לחוש איזה טעם מרגיש יהודי בשבי ובכלא אצל גויים, מה נחוץ למהר ולפדותו משוביו!...

מסיפור זה אפשר ללמוד מוסר השכל מדוע זה יצא הקצף בדורינו שבכל בית שני נמצאים בנים כאלו שהתחילו להתדרדר ולסור מדרך ה' ויש לדאבוננו גם כאלה שכבר סרו מה' ומתורתו? הוא כדי שנרגיש הצער הגדול והאיום שיש לשכינה כביכול שבני ישראל סרים מדרך ה', ומתרחקים ממנה שאין לשער ולתאר גודל הצער והעגמת נפש בזה, כאם הבוכה על בניה הנאבדים ממנה שאי אפשר לבטא ולהמחיש הצער והכאב כדי לעורר אותנו מתרדמתינו העמוקה בראותינו איך שעם ישראל מאבד את בניו מדי יום ביומו ומדי שעה בשעה ואין אנו שמים לב לזה ולא עולה אפילו על מחשבתנו לטכס עצה איך להציל אפילו נפש אחת מישראל, לזאת באה עלינו הרעה הזאת ובאים מן השמים וטופחים על פנינו ונותנים לנו גם כן להרגיש הצער הנורא הזה כדי לעורר את לבבינו

לחפש דרכים ועצות איך לצאת אל העם לבקש צאן אובדות להחזירם ולהשיבם אל חיק אמותם.

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדוד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי
מהתרגומות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש
תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל
קצוות תבל לזקנים עם נערים

המשך מכתב הרב שלום יהודה גראס

ועוד שם (מעשה איש חלק ד' עמוד צג) מובא: שהגאון רבי שמואל הלוי וואזנר
שליט"א שאל פעם את מרן החזון איש זצ"ל אודות למוד הזהר הקדוש למי
שלא הגיע לחכמה זו, והשיב מרן ז"ל, למען הלמוד אסור, אבל למען יראת
אלקים מתר ומצוה גדולה היא, כי אין לו מאמרי חז"ל שמלהיבים כל כף כמו
מאמרי הזהר הקדוש.

ועוד שם (בשולי העמוד) מובא: שהרב רבי שמואל עקיבא שלזינגר שליט"א
(אב"ד שטרסבורג) מספר: בהיותי עדין בחור צעיר לאחר פר מצוה נתליתית פעם
להגאון רבי שמואל וואזנר שליט"א, ואז זכרונות שהיה מנח על השלחן ספר
"הזהר" (שהיה ללא פריכה), ואמר הגאון רבי שמואל וואזנר: נראה שלומדים הרבה
בספר זה. והחזון איש ח"ר (ראה אור הזהר דף 68).

ובספר לב אליהו חלק א' (במעשים והנהגות עמוד ע"ה) מובא: שהגאון רבי אליהו
לאפיאן צווק"ל בכל יום אחר הצהרים היה לומד זהר הקדוש בנעימות קולו
והתלהבות גדולה.

ובספר "המשגיח דקמניץ" (פרק ו' עמוד פ"ח), מובא: שהגאון רבי משה אהרן
שטרן זצ"ל בהיותו תלמיד בישיבת קמניץ היתה לו קביעות בכל לילה לפני
השינה בספר זהר הקדוש ע"ן שם.

והרב הגאון רבי חיים קמיל זצ"ל ראש ישיבת אופקים, נהג אחר סעודת ליל
שבת ללמוד דברי הזהר הקדוש ומדרש תנחומא על פרשת השבוע.

ועוד ישיג תועלת מרבה מלמוד הזהר אפילו בדרך בקיאות, כמו שכתב מורנו
הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל בשער רוח הקדש (דף יא:), וזה לשונו: "וכן אמר מורי
ז"ל (דהינו האר"י הקדוש) להרב רבי אברהם הלוי עצה טובה לענין השגה שילמד
בהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא
בספר הזהר פעמים רבים", עד כאן לשונו.

ובספר עבודת הקדש להגאון חיד"א ז"ל (מורה באצבע אות מ"ד), למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו והוא תקון גדול לנשמתו וכו'. (ראה אור הזהר דף 67, 28).

וכתב הגאון רבי חיים פאלאג'י זצ"ל בספרו "לוח ארז" (פרק ו'), וזה לשונו: הגם דבכל התורה שלומד האדם הנה שכתו אותו, מכל מקום בלומד בדברי קבלה זהר הקדוש חדש וישן ותקונים וכתבי גורי רבנו האר"י זיע"א וכדומה להם, נשגב הלמוד מאד, כי אפילו אינו מבין מה שלומד, שכתו מרבה, ומסגל להברית ממנו היסורין.

ובספר: "זכירה לחיים" (בהקדמה), כתב וזה לשונו: ואת זה כתב הרב ז"ל בגליון הזהר הקדוש סדר חיי שרה (קל:), דמי שישגי בלמוד ספר הזהר ופרושו בדיוק ובעיון מבטח לו שהוא בן עולם הבא, עד כאן דבריו.

נקוט מיהא פלגא דבלמוד מה שיוכל להבין אפילו שהוא לפי הפשט בלתי דיוק ועיון כמני וכו' דאין לנו עסק בנסתרות כבן זומא מבחוץ אהני ליה מיהא דמסתמא לא יראה פני גיהנם. ועין סדר ויחי (רכה.) מה שכתב שם. וראה עוד מה שהביא בספר הלולא רבא (ג'ו:), דכל העוסק בספר הזהר יהא נשמר מכל דבר רע, דראשי תבות ר"גלי ח"סידיו י"שמור גימטריה זה"ר.

עוד כתב (בדף נה:): דהלומד בספר הזהר מכניע את יצרו הרע וקונה שלמות בעולם הזה ובעולם הבא יעין שם. ועל הכל דלמוד הזהר מקרב הגאולה, והקלפות פרת יכרתון כמו שכתב שם פעמים רבות.

ובקונטרס חיים ומזון (חלק ב' אות מ"ד), הביאתי מספר קרבן מנחה **גם כי יתנו בגוים** "גימטריה ספ"ר הזהר", כי על ידי זה עתה אקבצם עין שם. והא שמייע לי דבספר הזהר ירגיל יותר מהתקונים ביום, ובתקונים ירגיל בלילה יותר מביום, לפי מה שכתוב "מאור הגדול" הוא ספר הזהר, ו"המאור הקטן" הוא ספר התקונים, כמו שכתוב שם בספר הלולא רבא (דף ג.).

המשך המכתב בחוברת הבאה

